

Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen

Defacqzstraat 1 bus10

1000 Brussel

info@cbar-bchv.be

VERSLAG VAN DE CONTACT VERGADERING VAN HET BCHV

13 MAART 2007

Aanwezigen

Dames: Berghmans (AI), Flamand (UNHCR), Houben (VwV), Janssens (Rode Kruis), Lejeune (CGKR), Maes (BCHV), Ngo (CIRE), Thiébaud (APD), Vanderhaegen (PSC), van der Haert (BCHV), Vastmans (MSF), Visee (SeSo), Willekens (DVZ)

Heren: Bienfait (CGVS), Beys (Caritas International), Geysen (DVZ), Georis (Voogdijdienst), Huys (VBV), Khali (Croix Rouge), Ramakers (FEDASIL), Somers (VMC), Vinikas (BCHV)

Opening van de vergadering en goedkeuring van het verslag van de vergadering van 13 februari 2007

Mijnheer Vinikas opent de vergadering om 9h45. Hij heet Mevrouw Willekens welkom, verantwoordelijke voor de cel Regularisaties van Dienst Vreemdelingenzaken, die ermeê heeft ingestemd om op de talrijke vragen te komen antwoorden die op de laatste contactvergaderingen gesteld werden betreffende de regularisatie van verblijf.

De notulen van de vergadering van 13 februari 2007 werden goedgekeurd mits er nota genomen wordt van volgende opmerkingen:

- § 28 van de Nederlandstalige versie, in de voorlaatste zin (zin tussen haakjes) het woord "niet" moeten veranderd worden in "nu": "of het nu gaat om voogden met een werknemersstatuut of zelfstandigen".
- § 26 van de Franstalige versie: de laatste zin van deze paragraaf is een herhaling en kan weggelaten worden.

Mededeling van de Dienst Vreemdelingenzaken (de heer Geysen)

1. 787 asielaanvragen werden ingediend in de loop van de maand februari 2007. Dit betekent een gemiddelde van 37,4 aanvragen per werkdag. Dit houdt een sterke daling in, in vergelijking met de maand januari 2007 (2,4 aanvragen minder per werkdag en in totaal 147 aanvragen minder) alsook een daling van 147 aanvragen in vergelijking

met februari 2006. 647 aanvragen werden ingediend op het grondgebied, 14 in de gesloten centra en 26 aan de grens.

2. De voornaamste vertegenwoordigde nationaliteiten zijn: Servië (115), Rusland (109), Irak (52) Kongo (44), Rwanda (32), Afghanistan (28), Armenië (28), Kameroen (27) Guinee (26) en Iran (23).
3. In februari 2007 werden er 199 meervoudige aanvragen ingediend (dit cijfer ligt nog steeds hoger dan vorig jaar, maar betekent een daling van 23 aanvragen ten opzichte van januari 2007), hoofdzakelijk door asielzoekers afkomstig uit Servië (53), Rusland (28), Iran (18) en Ivoorkust (11).
4. In de maand februari 2007 werden er 1.163 beslissingen genomen, verdeeld als volgt: 251 ontvankelijkheidsbeslissingen, 118 beslissingen in het kader van de Dublinverordening (25 en 26 quater), 49 weigeringen van inoverwegingname (13 quater), 672 onontvankelijkheidsbeslissingen (25 en 26 bis) en 73 dossiers werden afgesloten zonder voorwerp.
5. In de maand februari 2007 werden er 37 NBM geregistreerd door DVZ (25 jongens en 12 meisjes). 34 onder hen hebben een asielaanvraag ingediend in het binnenland en 3 aan de grens. Onder hen waren er 3 uit Afghanistan, 3 uit Georgië, 3 uit Rusland, 2 uit Kongo, 2 uit Guinee, 2 uit Irak, 2 uit Marokko en 2 uit Rwanda. Er was er 1 tussen 0 en 5 jaar, 1 tussen 6 en 10 jaar, 9 tussen 11 en 15 jaar, 7 waren 16 jaar en 18 waren 17 jaar. Een van hen werd als meerderjarig beschouwd.
6. Betreffende de subsidiaire bescherming (SB), heeft Mijnheer Geysen slechts de gegevens van de Nederlandstalige kant van het land. 392 verzoeken van SB werden ingediend via de Vlaamse gemeenten, waarvan 211 burgers afkomstig uit Servië-Montenegro en 72 uit Irak. Deze vragen betroffen eveneens 28 meerderjarige kinderen en 377 minderjarige kinderen. 350 beslissingen zijn genomen, als volgt verdeeld: 124 volwassenen hebben een voorlopig BIVR ontvangen, 50 een definitieve BIVR, 114 aanvragen waren zonder voorwerp (in het algemeen gaat het hier om mensen zonder NTC), 27 werden geweigerd en 35 zijn tijdelijk opgeschort. Mijnheer Geysen heeft de Franstalige gegevens niet. Mevrouw Houben vraagt op welke basis de SB geweigerd werd. Mijnheer Geysen antwoordt dat het hoofdzakelijk op basis van de openbare orde is of omdat de personen België verlaten hadden sinds hun laatste beslissing. (bijvoorbeeld als zij in een ander Europees land asiel waren gaan vragen).
7. Mijnheer Beys vraagt of er statistieken bestaan over de toepassing van de Dublinverordening en of men cijfers kent over bijvoorbeeld het aantal gevallen waar België zich verantwoordelijk verklaart terwijl ze er niet toe verplicht is, welke de voornaamste landen zijn waarnaar mensen worden uitgewezen, enz. Mijnheer Geysen zegt dat er Europese statistieken bestaan betreffende het aantal aanvragen tot overname en de antwoorden hierop (Europese verplichting) en dat hij ze op de volgende contactvergadering kan geven wat de dossiers vanaf 2006 betreft. Er zijn momenteel echter geen andere cijfergegevens beschikbaar.
8. Mevrouw Janssens vraagt of het bij uitwijzingen nog steeds om gedwongen uitwijzingen gaat en of dat op dezelfde wijze gebeurt wanneer het België is die de aanvragers van een ander land ontvangt. Mijnheer Geysen antwoordt dat momenteel

de uitwijzingen nog steeds bijna altijd op een gedwongen wijze gebeuren en dat de personen bijna automatisch in een gesloten centrum worden geplaatst wanneer zij een beslissing 26 quater ontvangen. Dit omdat de personen nooit spontaan gevolg geven aan hun beslissing. De andere landen doen hetzelfde en bepaalde landen vragen zelfs expliciet dat de uitwijzing op deze wijze gebeurt. Wanneer het om een naburig land (Nederland, Frankrijk, Duitsland) gaat, gebeurt de overname via de rijweg, maar eveneens langs een gesloten centrum en in enkele dagen tijd. Wanneer de overname per vliegtuig gebeurt, kan dat iets langer duren in functie van de beschikbaarheid van de vluchten, maar in zijn geheel gaat dat snel. Mevrouw Thiébaud vraagt of de personen die van andere landen komen en aan de grens afgezet worden, door DVZ opgevangen worden. Mijnheer Geysen antwoordt dat het de grenspolitie is die ze opvangt en die hen vraagt om zich, op eigen middelen, bij DVZ aan te bieden. Zij ontvangen normaal een bijlage 26 als zij een nieuw verzoek indienen, maar het vervoer wordt niet voor hen georganiseerd. Mevrouw Flamand vraagt hoeveel tijd dat in het algemeen neemt wanneer personen per vliegtuig worden teruggestuurd in het kader van een Dublinprocedure. Mijnheer Geysen antwoordt dat dat normaal niet veel tijd neemt, net de tijd om de vlucht te organiseren.

9. Mevrouw Ngo stelt vast dat er een vacature voor een onderwijzer voor het gesloten centrum van Vottem werd gepubliceerd, terwijl er momenteel geen kinderen meer zijn in Vottem. Zij vraagt zich af of dat betekent dat het voorzien is om opnieuw kinderen op te sluiten in Vottem. Mijnheer Geysen antwoordt dat hij niet weet.
10. Mevrouw Berghmans vraagt of het voor een Tibetaanse asielzoeker, die in Indië heeft gewoond, mogelijk is om terug te keren. Het ziet er naar uit dat in het algemeen de ambassade van Indië weigert om een laissez-passer te geven aan Tibetanen, zelfs als zij in Indië werden geregistreerd. Mijnheer Geysen antwoordt dat er in de mate van het mogelijke stappen ondernomen werden naar de ambassade van Indië om toegangsdocumenten te verkrijgen, maar dat het blijkbaar problemen geeft als de betrokkenen de Indische nationaliteit niet hebben. Mijnheer Geysen zal zich verder informeren.
11. Mijnheer Somers vraagt welk het beleid is van de verschillende asielinstanties betreffende personen die contact opnemen met hun geboorteland om documenten te verkrijgen met het oog op een huwelijk. Hij haalt het voorbeeld aan van een tijdelijk geregulariseerde persoon, die nog in procedure was, en waarvan in die situatie, zijn voorlopige BIVR werd ingetrokken. Mijnheer Geysen verwondert zich hierover. Mevrouw Willekens verwondert zich eveneens over het feit dat men een tijdelijke regularisatie om die reden zou intrekken. Daarentegen zou die situatie gevolgen kunnen hebben voor de asielprocedure op het niveau van het CGVS. Mevrouw Houben vraagt zich af of contacten met de ambassade of het geboorteland om documenten te verkrijgen met het oog op een huwelijk hetzelfde is voor personen die de subsidiaire bescherming vragen, als voor asielzoekers. Mijnheer Bienfait antwoordt dat dat afhangt van het dossier, van de redenen die aangevoerd werden (geval a, b of c) en van de vervolger. Dat zal onderzocht moeten worden geval per geval. Mijnheer Huys zegt dat hij zich daar niet over kan uitspreken en dat het van het soort contact en van het dossier zal afhangen. Hij stelt voor om bij de VBV na te vragen of er dergelijke gevallen bestaan.

12. Mevrouw Willekens antwoordt op vragen betreffende de regularisatie voor humanitaire redenen, die tijdens vorige contactvergaderingen werden gesteld. De vraag werd gesteld of het normaal is dat men aan een persoon vraagt om afstand te doen van zijn asielprocedure om een tijdelijke regularisatie te bekomen. Mevrouw Willekens corrigeert door eerst te verklaren dat afstand doen van de asielprocedure nooit een voorwaarde is om een geregulariseerd verblijf te bekomen, vervolgens dat in het verleden soms werd gevraagd aan personen die tijdelijk geregulariseerd waren wat hun intenties waren ten opzichte van hun asielaanvraag. De humanitaire regularisatie is een context die voortdurend evolueert, de criteria en de manier waarop deze toegepast worden zal noodzakelijkerwijs moeten evolueren in functie van de nieuwe wetgeving, van de politieke wil en van de rechtspraak. Mevrouw Willekens verzekert ons dat sinds de huidige beheerder in dienst is getreden, eind 2004, de dienst de bedoelingen van de kandidaat ten opzichte van zijn asielprocedure slechts onderzoekt als zijn verblijf voor een onbepaalde duur werd geregulariseerd.
13. Een vraag die eveneens werd gesteld is welk soort regularisatie asielzoekers krijgen op basis van een aanvraag op grond van een langdurige procedure. Mevrouw Willekens verklaart dat onder de huidige richtlijnen de regel de volgende is: als de asielprocedure nog aan de gang is, zal de persoon definitief geregulariseerd worden, als de asielprocedure reeds afgesloten is, zal de betrokkene tijdelijk geregulariseerd worden. Mijnheer Bienfait vraagt vanaf wanneer een asielprocedure als onredelijk lang wordt beschouwd. Mevrouw Willekens antwoordt dat de norm momenteel 4 jaar procedure is, maar dat deze termijn naar 3 jaar werd teruggebracht voor families met schoolgaande kinderen (het gaat om kinderen die onder de leerplicht vallen, waarvan een deel minstens gedurende de asielprocedure liep). Mevrouw Willekens verduidelijkt dat men de duur van de achtereenvolgende procedures kan samentellen op voorwaarde dat de laatste ontvankelijk verklaard werd, de periode tussen de procedures komt echter niet in aanmerking. Een persoon van wie de procedure beëindigd is en die bijgevolg illegaal is, kan een verzoek tot regularisatie van verblijf indienen op basis van een langdurige asielprocedure. Natuurlijk zal een langdurig illegaal verblijf tussen de vraag tot regularisatie en het einde van de asielprocedure (in de meeste gevallen, een niet naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten), een ongunstig beoordelingselement vormen.
14. Mevrouw Flamand vraagt vanaf wanneer de tijdelijk geregulariseerde personen een definitieve regularisatie van hun verblijf bekomen. Mevrouw Willekens antwoordt dat haar dienst de eerste lijnsaanvragen behandelt en dat de verlengingen en de opvolging door het bureau "lang verblijf" wordt behandeld, behalve wat de geneeskundige aanvragen betreft. De opvolging voor de medische dossiers zal door de nieuwe wet gewijzigd worden die een definitieve regularisatie voorziet vanaf het 5de jaar na de regularisatieaanvraag in geval van gezondheidsproblemen, terwijl voordien de dienst regularisatie om humanitaire redenen kon overgaan tot definitieve regularisaties indien het geval dit rechtvaardigde. Mevrouw Willekens vertegenwoordigt de dienst "lang verblijf" niet. Normaal zal het verblijf definitief worden als de persoon aan de voorwaarden voor tijdelijke regularisatie voldoet. Mijnheer Somers zegt dat hij door het bureau " lang verblijf" een aantal maanden geleden geïnformeerd werd dat het verblijf definitief zou worden na 3 jaar. Mevrouw Willekens bevestigt dat het effectief de norm is. Men werkt echter geval per geval, en net zoals de mogelijkheid bestaat dat men het definitieve verblijf sneller toekent wanneer de persoon al zeer lang in België

is, kan het eveneens zijn dat de belanghebbende langer moet wachten omdat hij alle vereiste voorwaarden niet vervult. Zij voegt eraan toe dat natuurlijk de diensten van DVZ zich weldra zullen moeten aanpassen aan de nieuwe wetgeving, maar dat alle veranderingen nog niet aangekondigd kunnen worden, aangezien bepaalde teksten nog niet definitief zijn (met name een KB voor de procedure 9ter).

15. Mevrouw Ngo stelt vast dat de verlengingsvragen in het kader van gezondheidsproblemen, vaak geweigerd worden met het argument dat de aanvraag van een artikel 9.3. “medisch” snel zal behandeld worden. Mevrouw Willekens legt uit dat voordien verlengingen systematisch werden gegeven gedurende de behandeling van de aanvraag op grond van artikel 9.3, maar dat als gevolg van misbruiken dit veranderd werd. Momenteel zal de verlenging toegekend worden als er voldoende elementen zijn die de aanvraag van verblijf wegens medische redenen staven en dat houdt een engagement in voor DVZ met betrekking tot de behandeling van de toekomstige aanvraag ogv artikel 9.3., want de verificatie werd reeds gedaan. Maar wanneer blijkt dat de aanvraag niet voldoende documenten of elementen bevat, wordt er een geneeskundige expertise gedaan door Dr. Deblock en wordt de verlenging geweigerd. Het is aldus sinds min of meer een jaar dat de dienst humanitaire regularisaties de aanvraag van 9.3 niet meer verlengt als de aanvraag niet genoeg elementen schijnt te bevatten. Nochtans is de dienst humanitaire regularisaties momenteel in een overgangsfase en zal ze weldra twee nieuwe artsen ter beschikking hebben, hetgeen de behandeling van de aanvragen zou moeten versnellen.
16. Mevrouw Ngo stelt vast dat er een nieuw medisch voorbeeldcertificaat bestaat, maar dat vele artsen het niet hebben. Mevrouw Willekens antwoordt dat dit document nochtans werd verspreid en zich bovendien op de site van DVZ bevindt. Misschien is het noodzakelijk om hieromtrent beter te communiceren. Mijnheer Vinikas stelt voor dat dit document via het opvangnetwerk wordt verspreid: de opvangcentra van Fedasil en de partners.
17. Mevrouw Thiébaud vraagt of, wanneer de aanvraag niet genoeg elementen bevat, de personen worden opgeroepen. Mevrouw Willekens antwoordt negatief en zegt dat voor de verlengingen (van BGV, van een IA, enz.) men zich enkel baseert op het voorgelegde dossier. Mevrouw Thiébaud vraagt wat er gebeurt met de personen die uit een gesloten centrum werden gelaten om medische redenen met een BGV. Mevrouw Willekens antwoordt dat hun vraag van verblijf snel zal behandeld worden en dat er een faxnummer beschikbaar is voor de verlengingsaanvragen (02/205.58.38).
18. Mijnheer Somers vraagt of het mogelijk is om geregulariseerd te worden op basis van een langdurige beroepsprocedure in herziening. Mevrouw Willekens bevestigt dat het mogelijk is. Mijnheer Geysen zegt dat er een zeer belangrijke achterstand is met betrekking tot de behandelingen van de vragen tot herziening. Zodra de nieuwe wet in voege treedt, zullen die beroepen overgebracht worden naar de RVB maar waarschijnlijk zullen veel lopende dossiers tegen dan geregulariseerd zijn, want als zij allemaal door de RVB behandeld moeten worden, zal dat te veel tijd in beslag nemen.
19. Mevrouw Houben komt terug op een vraag die tijdens op de contactvergadering van februari gesteld werd. Ze wil weten wat er met die dossiers gebeurt die nog hangende zijn, maar waarvan de personen ondertussen ook een verzoek tot subsidiaire bescherming hebben ingediend. Mevrouw Willekens antwoordt dat zij behandeld

zullen worden, maar dat een deel van de aanvragen van verblijf in de toekomst niet meer onder de bevoegdheid van de cel regularisatie zal vallen, maar eerder naar de asielinstanties zal verplaatst worden. Het gaat vooral om de aanvragen gebaseerd op vrees in geval van terugkeer en op het risico van schending van artikel 3 EVRM (buiten de medische context). Dit soort aanvragen zal vanaf nu onderzocht moeten worden in het kader van de nieuwe procedure inzake het toekennen van de SB. Indien dit nog niet het geval was zal de dienst humanitaire regularisaties de persoon aanzetten tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag en zal dit aspect niet worden onderzocht in het kader van de regularisatieaanvraag. Mevrouw Houben maakt zich zorgen aangezien de SB en artikel 3 EVRM niet hetzelfde dekken en er een mogelijkheid bestaat dat bepaalde personen dreigen zich tussen de twee te bevinden. Mevrouw Willekens vermeldt dat deze situaties geval per geval onderzocht zullen moeten worden wanneer ze zich voordoen.

20. Mevrouw Maes vraagt op welke manier vanaf nu het subsidiaire karakter van de SB geïnterpreteerd zal worden ten opzichte van de regularisatie, zoals het de nieuwe wet voorziet. Mevrouw Willekens verklaart allereerst dat men met subsidiair karakter van de SB bedoelt dat het ondergeschikt is aan het statuut van vluchteling of aan de bescherming die in verband met het artikel 9ter wordt toegekend; het gaat dus niet om een subsidiair karakter aan de regularisatie in de ruime zin. Vervolgens is het waar dat, in de context van het huidige artikel 9.3 niet op geneeskundige grond, de dienst humanitaire Regularisaties de instructie heeft gekregen om de aspecten (niet-medische) in verband met een eventuele vrees bij terugkeer niet te onderzoeken in plaats van de asielinstanties, die dit dienen te doen. Vandaar dat als dergelijke redenen aangevoerd worden, de eiser eerst een asielaanvraag zal moeten indienen waar de elementen die voorgelegd worden het voorwerp zullen zijn van een onderzoek in het kader van asiel zowel als op het gebied van de subsidiaire bescherming. Mijnheer Geysen voegt hieraan toe dat als de personen daarentegen geneeskundige redenen aanvoeren, zij een aanvraag tot regularisatie moeten indienen en geen asiel aanvragen. Mevrouw Maes vraagt dan wat zal gebeuren met de personen die beide redenen gelijktijdig aanvoeren. Mevrouw Willekens antwoordt dat het aan de aanvrager is om een keuze te maken en te beslissen welke argumenten de meest relevante zijn in zijn situatie en dat men moet vermijden om verschillende procedures gelijktijdig te hebben lopen. Het is aan de persoon de keuze te maken. Mijnheer Geysen voegt hieraan toe dat het geneeskundige argument in de nieuwe wet dominant is.
21. Mevrouw Lejeune maakt zich zorgen over het feit dat Mevrouw Willekens zegt dat aanvragen gebaseerd op artikel 3 EVRM uit de handen van DVZ genomen worden en dit bijvoorbeeld voor personen die een uitsluitingsclausule hebben ontvangen en uitgesloten werden van SB. Zij merkt eveneens op dat het CGVS geen niet-terugleidingsclausules meer neemt en dat er dus geen evaluatie meer wordt gedaan van de vrees voor terugkeer. Mevrouw Willekens nuanceert door volgende verduidelijking mee te delen: alle aanvragen op basis van artikel 3 EVRM, die uit de SB uitgesloten werden kunnen eventueel in het kader van artikel 9bis onderzocht worden. Mevrouw Willekens herinnert ons eraan dat de regels van de procedure bis nog niet duidelijk vaststaan. Mevrouw Flamand stelt vast dat voor personen die al een asielverzoek hebben gedaan, DVZ "altijd nieuwe elementen" zal vragen zelfs wanneer zij de SB inroepen. Mevrouw Willekens verklaart dat als de aanvraag nog niet onder SB werd onderzocht, zij een nieuwe asielaanvraag zullen kunnen indienen en dat deze onderzocht zal moeten worden, zoals het in de nieuwe wet wordt gesteld.

22. Mevrouw Houben vraagt wat er zal gebeuren met de dossiers waarvan de asielprocedure net iets minder geduurd heeft dan 3 of 4 jaar, maar waarvan de personen goed geïntegreerd zijn. Mevrouw Willekens antwoordt dat de integratie slechts op de tweede plaats wordt bestudeerd en dit nadat de uitzonderlijke omstandigheden, die het mogelijk maken om het verzoek in België in te dienen, werden aanvaard. Het is de ontvankelijkheidsvoorwaarde van de aanvraag. Wanneer het over een langdurige asielprocedure gaat, wordt er vermoed dat het om uitzonderlijke omstandigheden gaat en wordt de integratie onmiddellijk geanalyseerd. Maar in de andere gevallen, als er geen uitzonderlijke omstandigheden zijn, onderzoekt de dienst humanitaire regularisaties de integratie zelfs niet.
23. Mevrouw Houben vraagt of de dienst humanitaire regularisaties statistieken heeft betreffende de regularisaties van personen in "langdurige procedures". Mevrouw Willekens legt uit dat er in het totaal 14.790 beslissingen zijn genomen in 2006 waaronder: 5.392 regularisatiebeslissingen (die 10.207 personen betroffen) en 6.024 weigeringen. Er werden 3.613 regularisatiebeslissingen genomen met als hoofdreden "langdurige procedure", 896 voor humanitaire redenen, 392 op grond medische redenen, 430 ouders van Belgische kinderen en 61 Afghanen op grond van de omzendbrief.
24. Mijnheer Somers vraagt wat het derde criterium "humanitaire redenen" betekent. Mevrouw Willekens antwoordt dat het een ander criterium is waaronder alles wordt ondergebracht dat niet onder de andere criteria valt zoals bedoeld in punt 23. In deze categorie gaat men ervan uit dat er geen uitzonderlijke omstandigheden zijn en bijgevolg wordt er altijd eerst onderzocht waarom de betrokkene geen visum voor meer dan drie maanden heeft aangevraagd alvorens naar België te komen of waarom hij niet zou kunnen terugkeren om er één aan te vragen.

Mededelingen van het CGVS (de heer Bienfait)

25. In februari 2007 zijn 1.062 beslissingen genomen (wat een zeer laag maandelijks cijfer is): 522 in ontvankelijkheid waaronder 259 beslissingen dat verder onderzoek nodig is. Er werden 540 beslissingen ten gronde genomen, waarvan 144 erkenningen van het statuut van vluchteling en 10 weigeringen van erkenning van het statuut van vluchteling maar toekenning van de subsidiaire bescherming. De achterstand van het CGVS bedraagt momenteel 5.747 dossiers. Het CGVS is van mening dat vanaf 4.000 hangende dossiers de achterstand is weggewerkt. Het zeer lage aantal beslissingen in februari kan waarschijnlijk door verschillende redenen verklaard worden waaronder een argument van psychologische aard: de algemene vermoeidheid van de staf van het CGVS, die al lang werkt om de achterstand in te halen en die er waarschijnlijk geen einde aan ziet komen. Bovendien werden er vorige zaterdag examens uitgeschreven door de administratie voor statutaire betrekkingen waaraan vele werknemers van het CGVS hebben deelgenomen. Uiteindelijk is dit eveneens een gevolg van het gedeeltelijk invoeren van de nieuwe wet, want het CGVS moet nu zijn dossiers verdedigen voor de RVB. Bijgevolg werd de juridische dienst versterkt met 30 personen, die voornamelijk afkomstig zijn van de geografische afdelingen.
26. Mijnheer Bienfait legt uit dat er op Europees niveau veel beweegt en veel vergaderingen waren betreffende de Irakese dossiers. De cijfers spreken voor zich: 1,7

miljoen ontheemden (IDP's) in Irak en er bevinden zich 2 miljoen Irakese asielzoekers in de buurlanden, met name 1 miljoen in Syrië en 750.000 in Jordanië. Daarentegen werden er in Europa slechts 25.000 aanvragen genoteerd. Nochtans heeft dat niettemin een schok veroorzaakt in Europa, vooral in Zweden waar 50% van de Irakezen Europa binnenkwamen, dat wil zeggen 10.000 in 2006. Men denkt dat dit aantal verdubbeld zal worden in 2007. De behandeling van de Irakese dossiers is een belangrijk thema in Europa, want de beleidsmaatregelen zijn zeer verschillend per land en het niveau van erkenning varieert van 100% (in Zwitserland) en 90% (in Zweden) tot 1,5% (in Groot-Brittannië). Groot-Brittannië is trouwens het enige land dat overgaat tot het effectief uitvoeren van een gedwongen terugkeer naar het centrum en het zuiden van Irak. In België werden er in 2006 800 Irakese asielaanvragen ingediend, waarvan +/- 10 tot 15% werden erkend als vluchteling (nb: er werden ook talrijke NTC's toegevoegd – zowel in de ontvankelijkheidsfase als ten gronde – indien de beslissing negatief was, die de mogelijkheid boden om vanaf 10.10.2006 de subsidiaire bescherming te verkrijgen via de gemeenten. Dit volgens het ad hoc systeem dat voorzien werd in het kader van de overgangsbepalingen van de wet van 15.9.2006). Daarenboven werd sinds de inwerkingtreding van de subsidiaire bescherming, deze toegepast voor het centrum en het zuiden van Irak (niet het noorden) en zijn er ongeveer 40 beslissingen van toekenning van de SB genomen. Op Europees niveau bevindt België zich rond het gemiddelde. Zweden zou de "tijdelijke bescherming" willen invoeren (zie de Europese richtlijn over de subsidiaire bescherming, omgezet in België in een specifiek onderdeel van de wet van 15.12.1980), maar daarvoor dient het mechanisme op Europees niveau op gang gebracht te worden en dat wordt alleen gedaan in geval van een massieve toestroom en er is daaromtrent geen overeenkomst tussen de verschillende Europese landen.

27. Betreffende Ivoorkust merkt Mijnheer Bienfait op dat het CGVS, als gevolg van een onderzoek naar de situatie in het land, van mening is dat zij niet meer voldoet aan alle voorwaarden voor de toepassing van artikel 15, c en bijgevolg de beslissing heeft genomen om geen subsidiaire bescherming meer toe te kennen op deze grond aan de Ivoirianen, behalve voor het westen van Ivoorkust. Het CGVS bevestigt dat voorwaarden voor de toepassing van artikel 15 c niet dezelfde zijn dan de voorwaarden voor de NTC. Nochtans blijft het CGVS voorzichtig want het Verdrag van Geneve is zeer vaak van toepassing voor de Ivorianen en dit op grond van risico op vervolging van etnische of politieke aard. Uiteindelijk merkt Mijnheer Bienfait op dat in de beslissingen van weigeringen voor de Ivoriaanse onderdanen, het CGVS een clause voorziet die erop wijst dat zelfs wanneer de SB niet wordt toegekend, men voorzichtig moet blijven, aangezien de beslissing genomen is op een bepaald moment en dat wanneer de situatie verandert de betrokkene al het nodige zou kunnen doen om bescherming te verkrijgen. Op politiek niveau stelt men tekens van verbetering vast van de situatie in Ivoorkust, maar men moet zeer voorzichtig blijven.
28. Betreffende Guinee-Conakry legt Mijnheer Bienfait uit dat het CGVS sinds enkele weken de beslissing heeft genomen om elke negatieve beslissing te bevriezen (nb: deze beslissing werd nog altijd niet opgeheven op datum van 26.3.2007). Momenteel is deze situatie nog altijd van toepassing, maar zeer binnenkort zou zij opgeheven kunnen worden. Het ziet ernaar uit dat de situatie zich stabiliseert en dat de vakbonden bereikt hebben dat de president de betwiste eerste minister ontslaat en een nieuwe eerste minister benoemt wat met de wensen van de bevolking overeenstemt. Men moet echter voorzichtig blijven, want de situatie werd nog niet 100% stabiel. Mijnheer

Bienfait verklaart dat het voor zich spreekt dat in geval van belangrijke veranderingen in de situatie van deze landen iedere aanvrager deze verandering zal kunnen inroepen en dit in gelijk welk stadium van de procedure. Aldus als hij uitgeprocedeerd is en de situatie verslechtert, zal hij een nieuwe aanvraag kunnen indienen op basis van dit nieuwe element.

29. Mijnheer Geysen vraagt wat er beslist is in verband met Somalië. Mijnheer Bienfait deelt mee dat het CGVS het principestandpunt heeft ingenomen dat de subsidiaire bescherming kan toegekend worden en dat er geen intern vluchtalternatief bestaat in Somalië. Dit geldt echter niet voor het noorden van Somalië (Somaliland en Puntland). In de praktijk zijn de dossiers nog in onderzoek en werd er nog geen enkele beslissing van subsidiaire bescherming toegekend voor Somalië, maar er werden wel al enkele beslissingen genomen om tot verder onderzoek over te gaan.
30. Mevrouw Maes vraagt of Mijnheer Bienfait een antwoord heeft op de vraag die op de vorige contactvergadering werd gesteld betreffende de toegang van de advocaten en de belanghebbenden tot de psychologische verslagen die zich in het dossier van het CGVS bevinden (zie § 15 verslag contactvergadering van 13 februari 2007). Mijnheer Bienfait antwoordt dat hij het antwoord op deze vraag niet heeft kunnen voorbereiden. Nochtans lijkt het hem normaal dat indien er naar een psychologisch verslag van het CGVS verwezen wordt in de beslissing, de advocaat er toegang tot heeft. Mijnheer Bienfait zal dat echter verifiëren en het antwoord geven tijdens de volgende contactvergadering.
31. Mijnheer Beys vraagt welk de gebruikte redeneringen en de criteria zijn om te bepalen of een situatie "een situatie van willekeurig geweld" is. Hij haalt een voorbeeld aan van een beslissing voor een Afghaanse asielzoeker waar het CGVS van mening is dat het niet over willekeurig geweld gaat omdat in de desbetreffende zone er slechts een betrekkelijk laag aantal doden was. Is dat het criterium dat door het CGVS wordt gebruikt? Mijnheer Beys vraagt eveneens wat er gebeurt met personen die na 2003 uit Afghanistan zijn gekomen. De personen die voor die datum zijn aangekomen werden geregulariseerd maar wat is er voor de anderen geregeld? Mijnheer Bienfait antwoordt eerst op de tweede vraag door te zeggen dat de beslissing om deze personen te regulariseren een beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken was en niet van het CGVS. Betreffende de toepassing van artikel 15 c. deelt Mijnheer Bienfait mee dat het om een zeer delicate vraag gaat, die een zeer moeilijke redenering vraagt en dat het CGVS heeft beseft bij contact met zijn Europese partners dat België het enige land is dat de kwestie op die manier behandelt. Verschillende Europese landen hadden reeds, voor de Europese richtlijn, een soort subsidiaire bescherming en momenteel blijven deze landen ze op dezelfde wijze toepassen, ook wanneer de definitie van de Europese richtlijn niet dezelfde is. Andere landen, zoals Frankrijk, hebben de subsidiaire bescherming zoals de Europese richtlijn aangeeft reeds een jaar geleden ingevoerd en hebben dus een jaar meer ondervinding op dit domein dan België. Het enige land van oorsprong dat op de eenstemmigheid van de toepassing van de SB kan rekenen bij de lidstaten is Irak (met uitzondering van Groot-Brittannië). De interpretatie van de definitie is niet gemakkelijk en de toepassing van deze definitie op elk land van oorsprong of zelfs op elk gebied is een zeer moeilijke oefening, des te meer daar bepaalde termen van de definitie niet duidelijk zijn. Voor het CGVS is het begrip "reëel risico" erg verschillend van "vrees" binnen de definitie van vluchteling. Het

CGVS moet derhalve voor elke geweldsituatie bepalen of er een reëel of alleen een potentieel risico bestaat.

32. Mevrouw Thiébaud vraagt of België de term "subsidiare bescherming" zal houden. Mijnheer Bienfait antwoordt dat het een verworven begrip is.
33. Mevrouw Maes heeft de indruk dat het CGVS het begrip "burger" op zeer restrictieve wijze toepast in de dossiers van Irakese asielzoekers en dat zelfs als de persoon geen profiel van strijder heeft, maar zijn profiel niet duidelijk is, men hem geen SB toekent. Anderzijds worden deze personen evenmin uitgesloten van bescherming, maar gaat het hier dan niet over een gemaskeerde uitsluiting? Mijnheer Bienfait antwoordt dat als het CGVS te ver gaat in zijn interpretatie van het begrip "burger", dat de rechtspraak van de RVV het begrip zal herkaderen. Artikel 15, c vraagt niet dat het risico geïndividualiseerd wordt, maar volgens Mijnheer Bienfait is het niettemin noodzakelijk dat het CGVS weet wie de persoon is die asiel aanvraagt en dat de aanvrager gepersonaliseerd is. Het CGVS moet bijvoorbeeld kunnen controleren of het inderdaad om een Irakees gaat en dat alles vormt een probleem wanneer het dossier niet genoeg geïndividualiseerd wordt. De definitie van burger is geen strikte definitie en het CGVS controleert of de persoon in kwestie geen enkele betrokkenheid, direct of indirect, zou kunnen hebben in het conflict. Zo is bijvoorbeeld, een persoon die informaticaspecialist is en in het kader van zijn job geholpen zou hebben om aanvallen te organiseren, geen burger voor het CGVS. Hetzelfde geldt voor een persoon die handel drijft met illegale gewapende groepen.

Mededelingen van de Vaste Beroepscommissie (de heer Huys)

34. Mijnheer Huys deelt mee dat de statistieken voor de maand februari 2007 nog niet beschikbaar zijn. Als aanvulling van de cijfers van januari 2007 die tijdens vorige vergadering slechts gedeeltelijk werden doorgegeven, overloopt mijnheer Huys de cijfers: in januari 2007 werden er 40 beroepen ingediend bij de VBV, waaronder 16 bij de Franstalige kamers en 24 bij de Nederlandstalige kamers. 526 beslissingen werden genomen, waarvan 351 door de Franstalige kamers en 175 door de Nederlandstalige kamers. Deze beslissingen betroffen 24 erkenningen als vluchteling (6 Russen, 4 Joegoeslaven, 4 Chinezen, 2 Irakezen, 2 Rwandezen en 2 Kameroenezen), 3 toekenningen van de SB (2 Joegoeslaven, en 1 Somaliër) en 135 weigeringen (19 Russen, 17 Nepalezen, 17 Iranen, 12 Kongolezen en 12 Chinezen).
35. Mevrouw Houben merkt op dat een van haar collega's de zittingen van de RVV heeft bijgewoond, zowel aan de Nederlandstalige zijde als aan de Franstalige zijde en dat ze heeft vastgesteld dat aan de Nederlandstalige zijde 7 zaken, werden behandeld waarvan 3 zonder advocaat. Zij vraagt zich af of dit frequent gebeurt. Mijnheer Huys zal hieromtrent informatie inwinnen tegen de volgende contactvergadering.
36. Mevrouw Ngo vraagt of het mogelijk is om informatie te bekomen betreffende het profiel van de Joegoslaven die, ofwel de SB, ofwel het statuut van vluchteling hebben verkregen. Mijnheer Huys zal ook hieromtrent informatie inwinnen tegen de volgende contactvergadering.

37. Mijnheer Somers maakt zich ongerust over het feit dat hij heeft gehoord heeft dat de zittingen veel sneller gaan dan vroeger. Mijnheer Huys zegt dat het waarschijnlijk een logisch gevolg is van het feit dat het nu hoofdzakelijk om een geschreven procedure gaat en dat de dossiers van tevoren grondig worden voorbereid. Mijnheer Bienfait voegt hieraan toe dat men momenteel in een overgangsfase zit waarin iedereen zijn weg zoekt.

Mededeling van de Voogdijdienst (de heer Georis)

38. Mijnheer Georis deelt mee dat er melding werd gedaan van 141 NBM in februari 2007, dit maakt een totaal van 273 meldingen (want sommige personen werden meerder malen gesignaleerd in 1 maand). Onder hen kwamen er 26 uit ex-Joegoslavië, 21 uit Roemenië, 19 uit Algerije, 14 uit Marokko, 10 uit Irak en 10 uit Kongo. Van die 141 personen zijn er ondertussen 57 verdwenen.

39. Mijnheer Georis deelt mede dat de Voogdijdienst met zijn partners wil vergaderen om het Vademecum te updaten. De FOD Justitie probeert eveneens om een overeenkomst met de FOD Binnenlandse Zaken te bekomen betreffende de situatie van Roemeense NBM's, maar dat is nog niet rond. Mijnheer Georis wijst er nog op dat de Voogdijdienst in 2007-2008 een opleiding voorziet van 1200 dagen, dat wil zeggen 6 dagen per voogd, hoofdzakelijk rond de psychosociale begeleiding. Tenslotte wordt er een budget toegekend aan het Nationale Instituut van Criminalistiek om onderzoek te doen naar de verbetering van leeftijdtests.

40. Betreffende de koepelvereniging wijst Mijnheer Georis erop dat twee verenigingen van voogden gesubsidieerd zouden moeten worden, een Nederlandstalige en een Franstalige. Zo dient er vanuit de FOD Justitie ook een raadgevend adviesorgaan opgericht te worden. Nochtans wacht men nog altijd op een beslissing over het budget.

41. Mevrouw Thiébaud vraagt hoever het project inzake beveiliging van het centrum van eerste opvang voor NBM staat. Mijnheer Georis antwoordt dat het naar het schijnt nog niet veel is vooruitgegaan, maar hij weet niet waarom. Mevrouw Lejeune vraagt of er een bijzondere supervisie voor de voogden bestaat waaraan grens-NBM worden toegewezen. Mijnheer Georis antwoordt dat de Voogdijdienst gevoelig is voor zulke gevallen. Mevrouw Lejeune stelt vast dat er zeer verschillende praktijken bestaan van de voogden, bijvoorbeeld wat de termijnen van vraag tot vrijlating betreft (van 2 tot 65 dagen). Mijnheer Georis zegt dat de bepalingen betreffende de grens-NBM in de nieuwe opvangwet en in het KB dat voorbereid wordt het verblijf in een gesloten centrum sterk zou moeten verminderen. Hij bevestigt dat de Voogdijdienst in principe tegen de opsluiting is van minderjarigen en dat er alles aan gedaan moet worden om het te vermijden en op zijn minst deze eventuele overgang zoveel mogelijk te minimaliseren. Anderzijds, ondanks de opgelopen trauma (dat relatief kan zijn in functie van het geval) en ondanks het principe dat we tegen opsluiting zijn, moet men zich eveneens de vraag stellen hoe het staat met het belang en de veiligheid van de minderjarige. Mevrouw Lejeune vraagt of het niet nuttig zou zijn om een reeks "goede praktijken" op te stellen en ter beschikking te stellen van de (voorlopige) voogden. Mijnheer Georis antwoordt dat dit al gedaan en verspreid werd, maar dat het natuurlijk om een ideaal gaat en dat men rekening moet houden met de werkelijkheid. Een verzoek tot in vrijheidsstelling kan bij DVZ of bij de Raadkamer ingediend worden, maar dit blijft afhankelijk van de beoordeling van de voogd. Mijnheer Georis geeft het

voorbeeld van de jonge Chinezen van vorig jaar en zegt dat het geen goede oplossing zou geweest zijn ze onmiddellijk te bevrijden daar er geen centrum in staat was om hen op te vangen. Het is noodzakelijk om een geruststellende oplossing te hebben.

42. Mevrouw Lejeune vraagt of er nog altijd voogden worden aangewezen voor Roemeense NBM. Mijnheer Georis antwoordt dat zij nog steeds gemeld worden bij de Voogdijdienst, maar dat er geen voogd voor hen wordt aangesteld. Nochtans krijgen ze onderdak van de Voogdijdienst en worden er activiteiten voorgesteld bijvoorbeeld met Foyer teneinde zoveel mogelijk verdwijningen te vermijden. De discussie met FOD Binnenlandse Zaken gaat verder.

Mededelingen van Fedasil (Mijnheer Ramakers)

43. Mijnheer Ramakers zegt dat alles onder controle is bij Fedasil en dat Fedasil eind februari 12.364 bewoners telde. Dat betekent een daling van 12% vergeleken met vorig jaar. In februari 2006 bedroeg de bezetting 91,7% en in februari 2007, 79,5%. Op het niveau van de procedure, stelt men nog steeds vast dat 25% van bewoners in ontvankelijkheidsfase van de procedure zijn, 5% zijn ontvankelijk en wachten op een transfer, 45% is in procedure voor de RvS en de rest betreft illegalen. Het is de grootste groep in vele centra en 1/3 van de algemene bevolking.
44. Mijnheer Ramakers wijst erop dat er 415 minderjarigen zijn die in het observatie- en oriëntatiecentrum worden opgevangen. In de Vlaamse opvangcentra voor minderjarigen is er echter een grote concentratie van Afghanen en dat geeft soms problemen.
45. Mijnheer Ramakers deelt eveneens mee dat er sinds augustus 2006 reeds 2500 personen van een opvangcentra naar een LOI overgebracht werden en dat het hoofdzakelijk over families gaat. Momenteel wordt ook aan personen die al sinds een jaar in een centrum wonen, voorgesteld om naar een LOI te verhuizen met als gevolg dat asielzoekers nu dus normaal niet langer meer dan een jaar in een centrum verblijven. Dit geldt echter niet voor geïsoleerde personen en illegalen, zij worden niet verplaatst.

Mededeling van Rode Kruis (mevrouw Janssens)

46. Mevrouw Janssens deelt mee dat de verslagen van de studiedag over psychosociale begeleiding op de site van het Rode-Kruis te vinden zijn.

De volgende contactvergaderingen zullen doorgaan op dinsdag 10 april, 8 mei en 12 juni op de zetel van Fedasil, Kartuizerstraat 19-21, 1000 Brussel.